

HỒI THỨ BA MƯỜI HAI

ANH HÙNG THOÁT KHỎI QUAN ẨM MỸ NHÂN

Thúy Thúy lại tùm tùm cười đáp:

-Sao lại không?Hiệu dụng thứ nhất, là khiến Sách đệ có thể thoát khỏi tai kiếp lớn một cách rất dễ dàng. Diệu dụng thứ hai là đánh lừa được Sở Lục Châu, khiến y thị phải đi kiếm Ngọc Sương trả thù, như vậy cũng gián tiếp trả được mối thù cho chúng ta đã bị Ngọc Sương đả thương và đánh té xuống Thái Hồ...

Độc Cô Sách xen lời tiếp;

-Thúy đại tỷ, Kim Phiến Thư Sinh đã chết sao đại tỷ lại còn nhắc nhở tới y làm chi?

Thúy Thúy vừa cười vừa đáp:

-Sở Lục Châu làm sao biết được cái tin Giang Tử Kỳ bị chết? Hơn nữa hình như tôi đã nghe qua ai nói Tử Kỳ với Thúc Độ có mối thù riêng với nhau, nên tiện thể tôi mới đưa tên Tử Kỳ ra như thế. Ngờ đâu nói dối lại gặp thời và còn làm cho những lời nói dối trên tăng thêm chân thực cảm.

Độc Cô Sách mỉm cười hỏi tiếp:

-Hai điều diệu dụng ấy, tiểu đệ đã đoán được từ trước rồi nhưng còn diệu dụng thứ ba thì huyền diệu quá, tiểu đệ không sao đoán ra được.

Thúy Thúy chỉ tay vào chuỗi Thất Nhu Linh cắm ở trên vách đá mỉm cười trả lời:

-Lục Châu hấp tấp bỏ đi, quên cái chuỗi chuông vàng kia. Như vậy chúng ta có thể lợi dụng vật đó để làm điều diệu dụng thứ ba của chúng ta?

Độc Cô Sách thấy nàng ta nói như thế vẫn thắc mắc không hiểu hỏi tiếp:

-Chuỗi Thất Nhu Linh ấy chỉ là biểu hiện riêng của Sở Lục Châu thôi, chứ lợi dụng sao được?

Thúy Thúy tùm tùm cười, nhún vai một cái, người đã phi lên cao mấy trượng, chỉ giơ tay ra khẽ giựt một cái, chuỗi Thất Nhu Linh đã bị rút ra khỏi vách đá.

Độc Cô Sách đang đoán xem nàng ta lấy chuỗi chuông vàng kia làm gì thì đã thấy nàng chấp hai tay lại, bóp bẹp chuỗi chuông ấy luôn. Chàng càng ngạc nhiên thêm, cau mày hỏi tiếp:

-Vừa rồi đại tỷ nói có thể lợi dụng được chuông ấy, tại sao bây giờ đại tỷ lại huỷ bỏ đi như thế?

Thúy Thúy thủng thảng đáp:

-Phải phá huỷ nó như thế mới có diệu dụng.

-Đại tỹ nói như thế, tiểu đệ lại càng không hiểu thêm.

Cười vẻ huyền bí mấy tiếng. Thúy Thúy mới trả lời:

-Chúng ta đi thôi. Bây giờ hãy cảm phiền Sách đệ chịu khó bực mình một chút chúng ta phải đi ngay Đơn Quế giáp chờ đi tới đó thì hiền đệ sẽ vỡ nhẽ ra ngay.

Độc Cô Sách lại cau mày đáp:

-Lại đi Đơn Quế giáp lần nữa ư?Không hiểu tại sao, hễ trông thấy Tần Diệu Liên là tiểu đệ đã thấy nhức óc liền.

Thúy Thúy thất cười:

-Sách đệ không nên nhức đầu, cứ việc yên trí, từ nay trở đi có ngu tỹ đi cạnh luôn, không bao giờ chia rẽ nhau. Ớt nào mà chả cay, khi nào tôi lại chịu để cho Tần Diệu Liên gần gũi Sách đệ để chia xẻ hạnh phúc của tôi cơ chứ?

Nghe thấy Thúy Thúy nói câu sẽ không bao giờ chia rẽ, Độc Cô Sách cảm thấy đau đầu nhức óc thật sự chàng không biết làm cách nào để xa lánh được Thúy Thúy, người đã giao cấu với mình rồi và còn cứu mình thoát chết nữa.

Vừa đi vừa nghĩ ngợi, Độc Cô Sách đi theo Thúy Thúy không bao lâu đã tới Đơn Quế giáp khẩu rồi.

Thúy Thúy vội vận công lấy sức vọng vào trong giáp:

-Tần đại tỹ, Dương đại ca đã toại nguyện giấc mộng tương tư chưa?Tiểu muội với Mộ Dung Bích lão đệ tới xin chén rượu mừng của hai vị đây.

Tần Diệu Liên đã vừa cười vừa mắng đùa trả lời ngay:

-Điền gia tiểu muội đừng có chê bai người ta nữa, mình với Mộ Dung Bích chả cũng thả chí tang bồng rồi, chứ có khi nào hiền muội lại chịu để yên cho Mộ Dung lão đệ?

Thúy Thúy vội dặt tay Độc Cô Sách tiến thẳng vào trong bụi cây rậm rạp và đã thấy Diệu Liên với Thúc Độ đang đối ẩm với nhau, cả hai đều lộ vẻ đắc trí vô cùng.

Thấy thái độ của hai người như vậy, khi nào Thúy Thúy con người vừa dâm dăng vừa đáo để lại chịu để yên cho nên nàng cười khanh khách nhìn Diệu Liên nói:

-Không phải tiểu muội nói khoác, hai chúng tôi rất đứng đắn và thanh bạch, chứ có như đại tỹ đầu bù tóc rối, đôi mắt lơ đãng thế kia, hiển nhiên là đã bị Dương đại ca cấu xé như ăn thịt một con cừ non vậy.

Mấy lời nói bóng ẩn của Thúy Thúy đã khiến Dương Thúc Độ một lão ma đầu giàu kinh nghiệm như thế cũng phải ngượng nghịu đến mặt đỏ bừng, gượng cười một tiếng và nâng chén uống rượu cho đỡ thẹn.

Tần Diệu Liên là người mặt dày mày dạn rồi, nên không thấy y thị đỏ mặt chút nào mà chỉ trở mặt lên ngắm nhìn Thúy Thúy với Độc Cô Sách để tìm kiếm xem có giấu vật gì chứng tỏ hai người đã mây mưa với nhau chưa?

Độc Cô Sách thấy y thị nhìn mình như vậy hổ thẹn đến mặt đỏ tía tai, nhưng vẫn đánh liều đi đến chỗ cạnh bàn ngồi xuống, cầm chén rượu lên đối ẩm với Thúc Độ.

Thúy Thúy vênh váo để mặc cho Diệu Liên ngắm nhìn mình một hồi, rồi nàng cười một tiếng, thất thanh hỏi:

-Có phải Tần đại tử muốn đếm xem tiểu muội có bao nhiêu sợi lông mày phải không? Thúy Thúy này không nói dóc dáy chứ? Có phải là con bé này chưa làm đục nước suối của La Phù này đấy không?

Diệu Liên cau mày lại, lắc đầu đáp:

-Lạ thật! Lạ thật!

Thúy Thúy vừa cười vừa hỏi tiếp:

-Đại tử nói gì thế?

Diệu Liên vẫn lắc đầu, với vẻ mặt ngạc nhiên và trả lời:

-Ngu tử rất lấy làm lạ là tại sao thánh nhân chưa ra đời mà nước Hoàng Hà lại trong suốt được?

Thúy Thúy sầm nét mặt giấu Thúc Độ, đưa mắt ra hiệu cho Diệu Liên một cái, mới lớn tiếng nói tiếp:

-Đại tử đừng có nói bóng tiểu muội nữa. Đại tử có biết thánh nhân chưa ra đời mà tai họa đã giáng lâm đấy không?

Diệu Liên thấy Thúy Thúy nháy mắt với mình biết ngay nàng ta lại định giở trò gì ra đấy, nhưng vẫn không nghĩ ra được nàng ta định giở trò gì, chỉ dựa theo lời nói đó mà hỏi lại:

-Sao Thúy muội lại có sắc mặt như thế? Chẳng hay có tai họa gì xảy ra?

Thúy Thúy không trả lời câu hỏi của Diệu Liên mà đi đến bàn, để tay lên vai Độc Cô Sách, còn tay kia thì chỉ Thúc Độ mà nghiêm nghị nói:

-Vụ tai họa này không liên can gì đến chúng tôi, nhưng có tai họa rất lớn với Dương đại ca thôi.

Thúc Độ thấy nàng ta nói một cách đứng đắn như thế cũng phải giật mình đét phắt một cái, ngờ ngác hỏi:

-Diệu cô nương, tôi có tai họa gì thế?

Thúy Thúy trợn ngược đôi lông mày lên hỏi:

-Có phải ba mươi năm về trước, đại ca có đánh Giang Tử Kỳ một chưởng đấy không?

Thúc Độ hơi hoảng sợ, gật đầu đáp:

-Có. Hồi đó tôi với Giang Tử Kỳ có chút thù hằn riêng, chẳng lẽ y đã biết hành tung của tôi mà tìm kiếm tới đây chăng?

Thúy Thúy lắc đầu đáp:

-Đại ca đoán lầm rồi. Tôi biết nếu một đấu với một, thì đại ca không coi y vào đâu cả.

Thúc Độ lộ vẻ kiêu ngạo, hớn hở nói tiếp:

-Điền cô nương thật là người tri âm của lão phu. Tài ba của Tử Kỳ thì giỏi lắm có chống đỡ nổi hai ba trăm hiệp thôi, nhưng y đã không tìm kiếm tới đây, sao cô nương lại nhắc nhở đến y làm chi?

Thúy Thúy vẫn cười như thường:

-Tôi với chú Mộ Dung Bích đang đi du ngoạn sơn thủy, thì bỗng phát hiện tung tích của Đinh Ngọc Sương với Giang Tử Kỳ người trong nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát.

Hai mắt hơi sáng ngời, Thúc Độ ngạc nhiên hỏi lại:

-Đinh Ngọc Sương cũng tới đây ư? Cửu Độc thần công của y thị mới gọi là tạm có chút oai lực. Nếu y thị với Giang Tử Kỳ hai người liên tay đấu với kẻ này, thì trận đấu ấy mới gay cấn và lý thú.

Thúy Thúy lắc đầu, thủng thẳng đáp:

-Dương đại ca, hiện giờ Tử Kỳ với Ngọc Sương chả cần phải đấu với đại ca, chúng cũng đã hài lòng quay trở về Ly Hồn cốc ở núi Dã Nhân rồi.

Thúc Độ càng thắc mắc thêm, hỏi tiếp:

-Điền cô nương nói chúng hài lòng đi về Ly Hồn cốc, thế nghĩa là ý gì?

Không trả lời câu hỏi đó, trái lại Thúy Thúy còn hỏi Thúc Độ rằng:

-Đại ca có biết tẩu phu nhân Sở Lục Châu đại tử đã theo sau đại ca tới núi La Phù này không?

Xưa nay có tính sợ vợ mà rồi lại mây mưa thâm lén với Diệu Liên, bây giờ Thúc Độ đột nhiên nghe Thúy Thúy nói Lục Châu theo sau tới núi La Phù này thì tất nhiên y phải cả kinh, vội đáp ứng hỏi:

-Điền cô nương, tiện... nội... hiện giờ ở đâu?

Thúy Thúy thấy thái độ của y như vậy, giơ tay lên bịt mồm cười:

-Dương đại ca vừa nghe thấy Lục Châu đại tử tới La Phù đã hoảng sợ đến mặt tái mét rồi. Thế ra Tam Liệt Dương Ma oai trấn bát hoang, giết người vô số như thế mà lại là đàn ông râu quặp đấy à?

Diệu Liên nghe nói cũng phải phì cười còn Thúc Độ thì hổ thẹn đến mặt đỏ như cái áo bào của y, và cau mày gượng cười hỏi tiếp:

-Điền cô nương đừng có nói bông tôi nữa. Chẳng hay tiện nội bây giờ ở đâu?

Thúy Thúy nghiêm nét mặt trang trọng đáp:

-Dương đại ca, tin này mà tôi định nói cho đại ca biết không phải tin lành đâu. Sở đại tử đã bị Giang Tử Kỳ với Ngọc Sương lập kế dụ đi Ly Hồn cốc, có lẽ hiện giờ đang bị bọn Hoàn Vũ Cửu Sát bao vây rồi cũng nên?

Thúc Độ nghe nói giật mình đến phất một cái, vội hỏi tiếp:

-Điền cô nương nói thật hay nói bông thế?

Lúc ấy Thúy Thúy móc túi lấy chuỗi chuông vàng Thất Nhu Linh mà chính tay nàng đã bóp bẹp ra đưa cho Thúc Độ xem rồi hỏi lại:

-Dương đại ca thử xem vật này có phải là tín vật của đại tỷ vẫn mang theo đấy không?

Vừa cầm vào tay xem, Thúc Độ đã nhận ra ngay là vật riêng của vợ mình liền xăm nét mặt gượng cười gật đầu đáp:

-Chuỗi chuông này đúng là Thất Nhu Linh của tiện nội, xin cô nương cho biết thấy chuỗi chuông này ở đâu, và đầu đuôi ra sao?

-Tôi thấy Giang Tử Kỳ và Đinh Ngọc Sương đan ghõn hờ đắc trí cười ha hả, vừa chuyện trò với nhau. Tôi với chú Mộ Dung Bích liền núp và một bên nghe lỏm mới biết năm xưa Giang Tử Kỳ đã bị đại ca đánh một chưởng bây giờ chúng ngẫu nhiên gặp đại tỷ ở núi La Phù này chúng liền nghĩ ra cách rủ tẩu phu nhân đi Ly Hồn cốc để tất cả các anh em trong nhóm chúng ra bao vây đại tỷ rồi xử trí để trả lại mối thù năm xưa.

Nghe tới đó đôi lông mày của Thúc Độ đã cau chặt lại y định lên tiếng hỏi tiếp thì Thúy Thúy đã cướp lời nói tiếp:

-Chúng tôi thấy Tử Kỳ nói tới đó lại cười ha hả và móc túi lấy chuông vàng này giơ lên xem, rồi nghiêng răng mím môi nói: "Sở Lục Châu, các nhân vật giang hồ khác hễ nghe thấy Thất Nhu Linh của người thì ai nấy cũng phải kinh hồn khiếp đảm cái tên của Âm Dương Song Ma chỉ có thể doạ được đứa trẻ con thôi chứ chuỗi chuông này ở trong tay ta thì người phải đi Ly Hồn cốc tự đâm đầu vào lưới đủ thấy sao anh em Hoàn Vũ Cửu Sát của chúng ta vẫn chí dũng song toàn hơn tất cả mọi cao thủ của thiên hạ.Nói xong y chấp cái chuông này bẹp đi luôn, rồi y vút ra chỗ ngoài xa hơn trượng cắm sâu vào trong vách đá.

Lời nói dối này của nàng ta rất khéo léo và lại có Thất Nhu Linh làm chứng cứ, thì dù Dương Ma là người kinh nghiệm về chuyện đời và khôn ngoan tuyệt luân cũng phải tin là chuyện thật chứ không nghi ngờ gì hết.

-Xem như vậy, tôi phải đi ngay Ly Hồn cốc núi Dã Nhân để tiếp ứng cho Lục Châu mới được.

Diệu Liên mỉm cười hỏi:

-Hoàn Vũ Cửu Sát người nhiều thế mạnh, chiếm núi Dã Nhân đã lâu năm, vừa được địa lợi lại chiếm phần nhân hoà.Bây giờ đại ca đi một mình như vậy, có lẽ thế cô một chút. Chẳng hay đại ca có cần Tần Diệu Liên này đi giúp một tay không?

Thúc Độ chưa kịp trả lời thì Thúy Thúy đã xem lời nói:

-Tần đại tỷ đi theo Dương đại ca sao được?Sở Lục Châu có máu Hoạn Thư và nội lệnh lại rất nghiêm không bao giờ cho Dương đại ca ăn vụng chạy hàng lậu hết. Huống hồ Âm Dương SongMa chỉ liên tay với nhau một cái, thì Hoàn Vũ Cửu

Sát có đông đảo đến đâu tiểu muội chắc cũng không sao địch nổi Huyết ảnh Thần Trâm Vô ảnh Kiếm, Tiêu Hồn Bảo Phiến Đoạt Hồn Cầu.

Nàng vừa nói tới đó thì Thúc Độ đã lộ vẻ lo âu, vội đứng dậy chấp tay vào chào các người rồi đỡ lời:

-Điền cô nương nói đúng đấy!Lục Châu hay ghen tuông lắm, tôi không tiện đi với hiền muội và cũng không dám nhờ Liên muội giúp tôi một tay đâu! Bây giờ tôi đành phải cáo biệt với Liên muội mà đi trước, một ngày kia chúng ta sẽ có dịp gặp lại nhau.

Diệu Liên nghe nói, mặt lộ vẻ quyến luyến cau mày lại thở dài đáp:

-Có lẽ duyên nợ này của chúng ta chỉ là một giấc mơ thôi chứ không sao tái hiện lại được đâu! Thôi, Dương huynh cứ đi đi, tốt hơn hết từ nay trở đi nên quên hẳn bảy chữ Thiên Hương La Sát Tần Diệu liên thì hơn.

Đó là một thủ đoạn tấn công vào tận tim phổi, muốn bắt mà lại thả của Diệu Liên rất lợi hại, khiến Thúc Độ, kẻ vừa được nếm mùi xong bản khoản khó nghĩ vô cùng, nhưng rút cục y vẫn nghiêng răng mím môi dậm chân xuống đất một cái thở dài đáp:

-Xin Liên muội chớ nói thế, vì Thúc Độ với Lục Châu đã là vợ chồng với nhau lâu năm và hiện giờ nàng đang bị cường địch dụ vào chốn nguy hiểm. Dưới tình thế này ngu huynh có muốn không đi tiếp viện cũng không được. Nhưng lâu lắm chỉ hai tháng là cùng thể nào ngu huynh cũng quay về Đôn Quế giáp này tái ngộ với Liên muội.

Nói xong y vội phất tay áo đỏ một cái, người đã đi nhanh như điện chớp, phi thẳng về phía giáp khẩu ngay.

Diệu Liên nhìn theo cho tới khi khuất dạng mới khẽ nghiêng răng và đưa mắt liếc nhìn Thúy Thúy như hờn như giận, hậm hực hỏi:

-Chẳng hay Thúy muội làm trò quỷ gì thế?Đã bao lâu nay ngu tử mới kiếm được lão già cứng đầu cứng cổ, có thể đã nghiền thì hiền muội lại đánh lừa để cho y phải bỏ đi, khiến ngu tử lại bị treo niêu một phen nữa!

Thúy Thúy cười nũng nịu và hỏi lại:

-Sao đại tử lại biết là tiểu muội đánh lừa y?Sở Lục Châu có tới núi La Phù này thật đấy, nếu tiểu muội không dùng diệu kế khiến mục giặc cái ấy rời khỏi chốn này, thì chưa biết chừng Đôn Quế giáp của đại tử tốn bao nhiêu hơi sức mới xây dựng lên được, sẽ bị mục ấy nổi lửa ghen đốt cho sào huyết của đại tử cháy sạch sành sanh ngay chứ không ngoa. Tất cả tài ba của mục giặc ấy, chúng ta đều không sợ, riêng có áo Thất Nhu Huyết ảnh Y thì quả thực lợi hại, tiểu muội đoán chắc chị em chúng ta chống lại không nổi đâu.

Diệu Liên nghe thấy Thúy Thúy nói Sở Lục Châu đã đến La Phù thực, cũng phải giật mình kinh hãi, vội hỏi Thúy Thúy xem đầu đuôi câu chuyện ra sao.

Thúy Thúy nói xong, thấy Diệu Liên vẫn còn có vẻ luyến tiếc Thúc Độ liền tiếp:

-Sự thật cái xương già Thúc Độ ấy thì còn luyến tiếc làm chi nữa, đáng lẽ đại tỳ nhai xong là phải vứt đi, để tâm trí mà tìm kiếm món hàng mới mẻ khác mới phải. Không ngờ chị lại có vẻ luyến tiếc đến thế, trông thực không khác gì là một con chó tham lam vô dụng vậy.

Diệu Liên mặt đỏ bừng, thất cười mắng chửi:

-Chính Thúy muội mới thực là con chó tham ăn! Tục ngữ đã có câu: "Kẻ no có khi nào biết kẻ đói bụng khó chịu đến thế nào đâu?"

Thúy Thúy vội đỡ lời:

-Tần đại tỳ không nên buồn rầu như thế, thế nào tiểu muội cũng phải làm cho đại tỳ trở thành một vị no phình bụng lên mới được.

Diệu Liên lắc đầu thở dài và nói tiếp:

-Nước xa không thể cứu được lửa gần, ở quanh Đơn Quế giáp này toàn là những rế cây và cỏ dại, chứ làm gì có sơn trân và hải vị gì!

Thúy Thúy lại mỉm cười hỏi tiếp:

-Đại tỳ tại sao lại chỉ biết nước xa không cứu được lửa gần, mà lại không biết xa ở chân trời mà gần thì lại ngay trước mắt?

Độc Cô Sách cả kinh, vì thấy Thúy Thúy nói như vậy có khác gì là chỉ mình không? Chả lẽ nàng lại nở nhường mình cây cối hộ người khác và coi mình như lễ vật để dâng tặng cho Diệu Liên chăng?

Chàng đang nghĩ, thì thấy Diệu Liên đã đưa mắt liếc nhìn mình một cách rất thèm thuồng và dâm dăng, chàng liền hổ thẹn hai má đỏ bừng lên ngay.

Quả nhiên Thúy Thúy vừa nói xong, Diệu Liên đã giơ tay lên chỉ Độc Cô Sách và gượng cười ỡng ẹo và dâm dăng hỏi:

-Thúy muội, người gần nhất ở đây chỉ có Độc Cô Kiên thôi, chả lẽ hiền muội lại chịu cho ngu tỳ đắp chung chăn và hai chị em ta cùng hưởng thú chung với nhau chăng?

Thấy Diệu Liên ăn nói sỗ sàng và tục tĩu như vậy Độc Cô Sách vừa cau mày lại, thì Thúy Thúy đã xua tay đáp:

-Hai búa chặt một thân cây, đến người thường chú ấy cũng chịu không nổi huống hồ chị em ta? Có lẽ chỉ một đêm thôi, thì Độc Cô Kiên đã biến thành Độc Cô Tu ngay. Tôi muốn báo cho chị hay một tin mừng, Độc Cô Sách, anh của chú ấy hiện đang đợi chờ ở ngoài Đơn Quế giáp, tôi chỉ bắn tin ra ngoài đó một cái, là y sẽ vui lòng vào cúc cung tận tụy với đại tỳ ngay.

Diệu Liên nghe nói mừng rỡ khôn tả vội hỏi tiếp:

-Y đã tới ư? Sao lại có sự may mắn đến như thế. Ngu tỳ là chủ nhân không thể thất lễ được, mà phải ra tiếp đón y ngay mới được?

Y thị vừa nói vừa đứng ngay dậy, vẻ mặt hớn hở, hiển nhiên là Thiên Hương La Sát đã bị mấy lời nói của Thúy Thúy làm cho lửa dục bốc lên đùng đùng, không sao kìm chế nổi nữa rồi.

Thúy Thúy thấy thế cười thầm và vội xua tay nói tiếp:

-Đại tỷ khỏi cần phải đi, Độc Cô Sách còn xấu hổ hơn chú em này, để tôi với chú Độc Cô Kiên ra đón khách hộ cho. Đại tỷ cứ sửa soạn sẵn trận địa để làm một bà chủ no nê đi.

Diệu Liên có biết đâu Thúy Thúy nói bông nói đùa đánh lừa mình lại còn ra vẻ rất cảm động đáp:

-Thúy muội đã nói như vậy thì phiền hiền muội với chú Độc Cô Kiên ra đón hộ ngu tỷ một phen.

Thúy Thúy tùm tùm cười đứng dậy, dặt tay Độc Cô Sách đang ngơ ngác nhìn nàng với Diệu Liên, rồi hai người cùng đi ra khỏi Đơn Quế giáp ngay.

Khi ra tới giáp khẩu, Độc Cô Sách ngạc nhiên hỏi:

-Thúy đại tỷ nói dối Diệu Liên như vậy, thì bây giờ lấy đâu ra người mà đưa vào cho y thị?

Thúy Thúy vừa nhanh bước đi, vừa cười khẩy đáp:

-Đưa cái cốt khô, chúng ta rời khỏi núi La Phù này để một mình y thị ở trong Đơn Quế giáp đợi chờ đến khô đi một phen, chớ ai hơi đâu mà kiếm Độc Cô Sách đem vào cho y thị?

Độc Cô Sách cau mày hỏi tiếp:

-Đại tỷ làm như vậy không sợ thất lễ với Tần đại tỷ hay sao?

Diệu Thúy Thúy vẫn hớn hở đáp:

-Thất lễ với y thị thì đã sao nào? Đáng lẽ tôi định kéo y thị xuất sơn để giúp tôi đối phó với bọn Đinh Ngọc Sương các người, thì tôi mới phải bợ đỡ y thị. Nhưng bây giờ vợ chồng Thúc Độ đã trúng phải diệu kế của tôi và đã đi núi Dã Nhân trước rồi, thế nào bọn Hoàn Vũ Cửu Sát cũng bị vợ chồng y phá quấy đến vỡ đầu sứt tay, như vậy thì còn gì phải cần nhờ đến Thiên Hương La Sát giúp đỡ cho nữa?

Độc Cô Sách nghe Thúy Thúy nói như vậy cũng phải kinh hãi thầm và bụng bảo dạ rằng:

"Người đời thường kết bạn phần nhiều vì lợi lộc, chứ có mấy ai chơi thân với nhau vì đạo nghĩa đâu? Cũng như Diệu Thúy Thúy chẳng hạn, hễ gỡ mặt là vô tình ngay, thực rất đáng sợ!"

Thúy Thúy không biết Độc Cô Sách đang suy nghĩ gì, liền mỉm cười hỏi:

-Tại sao Sách đệ có vẻ không vui thế? Có phải hiền đệ nhận thấy tôi xử trí với Tần Diệu Liên như vậy là hơi quá đáng không?

Độc Cô Sách lắc đầu vừa cười vừa đáp:

-Tôi đâu dám bảo cử chỉ của đại tể là không thích đáng, nhưng tôi chỉ cảm thấy Diệu Liên phát giác đại tể đánh lừa, thế nào y thị cũng thù hận đại tể rất sâu sắc. Sau này đại tể phải cẩn thận đề phòng y thị mới được.

Thúy Thúy nghe nói mặt hơi biến sắc đậm chân một cái rồi đáp:

-Sách đệ nói rất đúng, tôi đã làm lắm việc đó rồi!

Độc Cô Sách không hiểu nàng ta nói làm làm việc gì, đang định hỏi lại, thì Thúy Thúy đã nghiêng răng mím môi hậm hực nói tiếp:

-Cắt cỏ không nhổ tận rễ, đến mùa xuân sang năm cỏ lại mọc mầm luôn! Tôi đã biết thế nào cũng kết thù với Tần Diệu Liên rồi, sao lại không thừa cơ diệt mục ta ngay đi, để khỏi mang hậu họa?

Độc Cô Sách nghe thấy nàng ta nói như vậy càng bất mãn thâm và quyết tâm phải mau nghĩ cách lánh xa con người có lòng độc ác hơn sài lang này ngay.

Mặt đang lộ vẻ hung ác, vừa liếc nhìn Độc Cô Sách một cái, Thúy Thúy đã thay đổi ngay nét mặt làm ra vẻ lẳng lơ và âu yếm hỏi:

-Sách đệ là người thông minh chắc thế nào cũng đoán ra được bây giờ chúng ta sẽ đi đâu?

Độc Cô Sách lắc đầu nhưng chàng bỗng nghĩ ra một kế liền làm ra vẻ hớn hở hỏi:

-Có phải chúng ta đi núi Dã Nhân, Ly Hồn cốc đấy không?

Thúy Thúy gật đầu đáp:

-Thế nào tôi cũng phải theo dõi vợ chồng Âm Dương Song Ma xem chúng đại náo Ly Hồn cốc như thế nào? ác chiến Hoàn Vũ Cửu Sát ra sao? vì mình được thưởng thức kiệt tác đặc trí của mình, như vậy càng xem sẽ càng thích thú. Đó là một sự khoái lạc của người đời.

Mấy lời nói của nàng đã phá tan kế hoạch lánh xa Điền Thúy Thúy của Độc Cô Sách.

Vì chàng cảm thấy vợ chồng Âm Dương Song Ma đại náo, Ly Hồn cốc, đại chiến Hoàn Vũ Cửu Sát, thực là một dịp may hiếm có nhất trong võ lâm, và chàng muốn nhân lúc đó tìm cách trợ giúp Ôn Băng thoát ly khỏi ổ ma, rồi nói cho nàng biết lời trời trần của mẹ nàng năm xưa và khuyên nàng đừng có tìm Bạch Phát Quỷ Mẫu Tiêu Anh để trả thù tuyết hận nữa.

Việc này rất quan trọng. Độc Cô Sách đành phải gạt bỏ ý định mau rời Thúy Thúy ngay ra, vẫn cùng Lục Y ULinh, con người mà mình vừa làm ơn vừa hãi sợ cùng đi phía Tây tỉnh Vân Nam luôn.

Suốt dọc đường tất nhiên Thúy Thúy phải giở hết tài ba phong lưu của mình ra để quyến rũ Độc Cô Sách mà hưởng lại trò vui xưa kia.

Độc Cô Sách chỉ nhờ có một điểm linh quan để cầm cự lại với nhục dục vô biên đó, nhưng cũng may trong ba ngày liền chàng chỉ để cho Thúy Thúy ôm và hôn suông thôi, chứ chàng không bị trầm luân bể nghiệp.

Đến ngày thứ tư, Thúy Thúy không nhìn được nữa, liền trợn ngược đôi lông mày lên nhìn thẳng vào mặt Độc Cô Sách và trầm giọng hỏi:

-Có phải Sách đệ đã quên bằng mối tình cũ của đôi ta ở Tây Thi cốc rồi đấy không?

Độc Cô Sách mỉm cười đáp:

-Mang một chút ân tình của người, dù đến ngày chết cũng không sao quên được.

Lời nói ấy của Độc Cô Sách, một nửa là sự thực và một nửa là bịa đặt để lấy lòng Thúy Thúy, nên Thúy Thúy, nên Thúy Thúy đã nghe thông, đã nguôi cơn giận ngay, liền cau mày lại gượng cười hỏi tiếp:

-Sách đệ không quên tình cũ, thế tại sao mấy ngày hôm nay cứ thoái thác hoài, không chịu mua vui với tôi?

Độc Cô Sách mặt đỏ bừng, ngấp ngừng đáp:

-Sao Thúy đại tỷ lại nói như thế, mấy ngày nay chúng ta chả vui thú với nhau luôn là gì?

Thúy Thúy dùng giọng mũi kêu "hừ" một tiếng, mặt lộ vẻ như cười mà không phải là cười, như oán mà không phải là oán, trợn ngược lông mày lên trả lời:

-Ai thềm cái trò ngựa gãi ngoài áo, vui thú suông ấy làm chi? Chúng ta đã là người từng trải, nếu mua vui mà không đi đến chốn thì thú vị gì?

Độc Cô Sách không sao trả lời được, nên chàng ngượng nghịu vô cùng chỉ biết cúi đầu suông thôi.

Thúy Thúy cười khẩy nói tiếp:

-Tôi thực không hiểu lòng Sách đệ ra sao? Tôi quý mến Sách đệ như vậy mà cũng không hay? Phải biết Thúy Thúy là gái tuyệt sắc, xưa nay rất tự phụ, không coi các đàn ông khá ra gì cả. Riêng có Sách đệ thì không hiểu sao, vừa gặp mặt đã khiến tôi say mê rồi. Nhưng lần nào tôi muốn được gần gũi Sách đệ cũng kiếm cớ xa lánh? Chả lẽ gái này không xứng làm vợ của Sách đệ hay sao?

Độc Cô Sách gượng cười mấy tiếng và lắc đầu đáp:

-Xin Thúy tỷ chớ có hiểu lầm như vậy? Người đẹp như thiên tiên như...

Mặt lại lộ vẻ lạnh lùng, Thúy Thúy ngắt lời chàng ta ngay:

-Tôi không thích nghe những lời ngon ngọt ấy nữa. Chúng ta có duyên với nhau hay không sẽ quyết định vào đêm nay. Bây giờ mặt trời đã bắt đầu lặn, tới lúc hoàng hôn rồi, chúng ta mau đi kiếm chỗ nghỉ ngơi ngay. Nếu tối nay Sách đệ còn tự cao tự đại như những đêm trước, không thềm mua vui với tôi thì sáng ngày mai chúng ta sẽ coi như người lạ, mỗi người đi một ngã.

Độc Cô Sách biết đêm nay khó mà thoát thác được nữa, chàng lại định nghĩ cách đào tẩu, vì chàng nghĩ tới Ôn Băng. Chàng nhận thấy nàng một thân một mình đang sống ở trong Ly Hồn cốc làm bạn với bọn ma quỷ như vậy rất nguy hiểm, hễ bị lộ chân tướng một cái, là Chúc Thiếu Khoan hay biết liền, lúc ấy hậu hoạn của nàng cũng không sao tưởng tượng được.

Chàng lại nghĩ tới ân sư Đại Bi Tôn Giả với sư thúc Tam Kỳ Vũ Sĩ Nam Môn Vệ đang ở Nam Hải luyện võ công cao siêu, tạm thời khó mà cứu hai vị ấy được. Nếu lúc này mình bỏ lỡ dịp may. Song Ma đại chiến Cửu Sát, thừa cơ cứu giai nhân, thì thực không có cách gì mà có thể giúp Ôn Băng thoát hiểm, thì mối tình của mình với nàng thế nào cũng bị nứt rạn mà không các gì có thể cứu nổi. Chuyến này thế nào mình cũng phải đi Ly Hồn cốc để thừa cơ cứu nàng ta thoát nạn.

Nhưng đi Ly Hồn cốc chuyến này, liệu mình có đối phó nổi trận phong lưu của Thúy Thúy đã bày sẵn không? Nếu không đối phó nổi thì thế nào mình cũng bị sa đoạ vào bể dục mãi mãi!

Hai ý niệm tương phản ấy cứ đánh lộn nhau ở trong óc chàng hoài, chàng muốn thống nhất được sự mâu thuẫn đó, lẽ dĩ nhiên là rất khó khăn. Vậy làm thế nào để vừa khỏi mất lòng Thúy Thúy vừa cứu được Ôn Băng thoát nạn?

Chàng đang nghĩ, thì bỗng nghe thấy Thúy Thúy vừa cười vừa nói tiếp:

- Sách đệ, thực là trời đã giúp chúng ta thành mối nhân duyên này, trên lưng núi kia chả có một cái am lợp bằng lá là gì? Đêm nay chúng ta chả phải ngủ ở ngoài trời với trong hang động như mọi đêm nữa.

Độc Cô Sách nghe nói giật mình kinh hãi đưa mắt nhìn theo về phía Thúy Thúy đang chỉ tay, quả thấy trên lưng núi bên phải có một cái am nhỏ lợp bằng lá thực.

Lúc ấy mặt trời đã lặn, trời đã bắt đầu tối sầm và chàng thấy Thúy Thúy hình như sợ mình tẩu thoát nên lúc nào cũng đi sát bên cạnh. Chàng biết muốn đào tẩu không phải là chuyện dễ, nên chàng đã quyết định đi bước nào hay bước ấy. Nếu có tới lúc thực nguy hiểm chàng phải liều điểm yếu huyết Thúy Thúy cho nàng ta tê liệt rồi nói rõ tâm sự của mình cho nàng hay. Còn ơn sâu kia thì đợi chừ lúc khác báo đền và lúc bấy giờ chàng sẽ phải nghĩ cách khác cứu Ôn Băng vậy, chứ biết làm sao được.

Hai người đi tới lưng núi, thấy cái am lợp bằng lá bỏ cửa ngỏ đóng kín mít, trên cửa có đề ba chữ "Thanh Tâm Am" bên dưới khắc một bài thơ.

Thúy Thúy thấy thế kêu "ủa" một tiếng cười khì và nói với Độc Cô Sách rằng:

- Sách đệ, trước cửa am có khắc thơ như thế này thực là hiếm có. Chúng ta thử đến gần xem thơ gì đi?

Độc Cô Sách gật đầu mỉm cười đi tới gần xem mới hay đó là bài thơ thất tuyệt viết rất thạo như sau:

"Cà sa nhất chước thử tâm thanh,
 Tạ tuyệt phân phiền nhi nữ tình,
 Du khách đáo môn thiên mặc khấu,
 Hưu kinh môn nội phủng kinh thanh".

Tạm dịch:

Một mặc cà sa lòng rữ sạch,
 Từ đây dứt bỏ mọi ân tình
 Khách tới xin đừng nên gõ cửa
 E làm xao động bản cầu kinh

Độc Cô Sách chỉ bài thơ đó quay đầu nhìn Thúy Thúy mỉm cười nói:

-Thúy tử thử xem, am này lấy tên là Thanh Tâm, người chủ trì lại khắc thơ để tạ tuyệt khách vào am, như vậy chúng ta sao tiện vào quấy nhiễu? Chi bằng nhân lúc trăng sáng tiếp tục đi thêm một quãng đường nữa?

Thúy Thúy đoán biết Độc Cô Sách thế nào cũng đã nghĩ như vậy để tránh khỏi cùng mình nằm trong mật thất, nên nàng lờm chàng một cái giả bộ nũng nịu và hờn giận đáp:

-Nếu Sách đệ có cố ý giở trò gì ra để đánh lừa tôi thì đừng có trách Thúy Thúy sẽ thẳng tay sử dụng Đẳng Tâm diệu kỳ, cho Sách đệ nếm mùi một phen.

Độc Cô Sách lo ngại nhất là Điền Thúy Thúy sử dụng ám khí Đẳng Tâm Mê Hương khiến mình không sao đề phòng đối phó được. Cho nên chàng vừa nghe thấy nàng ta nói như vậy, vội xua tay lia lịa, cau mày la lớn:

-A Di Đà Phật. Sao Thúy tử lại nói bừa đi như thế, không sợ làm nhơ bẩn cả cửa Phật và Thánh địa này ư?

Thúy Thúy cười nhạt đáp:

-Cái gì là nhơ bẩn? Nếu Phật không có nhục dục, thì ở đâu mà ra? Huống hồ tôi còn có lý do gõ cửa mà.

-----oOo-----